

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **A. L.**, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2025, čj. CPR-23046-2/ČJ-2025-930310-V223, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 2. 2026, čj. 21 A 45/2025-41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, ze dne 10. 6. 2025, čj. KRPA-186768-14/ČJ-2025-000022-50, kterým byla žalobkyni podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a současně jí byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) zamítl. Neshledal důvodnou námitku, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci. Městský soud dále nepřisvědčil námitce, že se správní orgány dostatečně nezabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí žalovaného do jejího soukromého a rodinného života. Podle městského soudu žalobkyně netvrdila žádnou mimořádnou okolnost, která by takový nepřiměřený zásah zakládala. Dodal, že žalobkyni nebylo uloženo správní vyhoštění a zákaz vstupu a pobytu, ale povinnost opustit území; po vyřízení nového

pobytového oprávnění se bude moci vrátit do ČR. Z uvedených důvodů městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[3] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatelka předně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Dále poukazovala na nedostatečně zjištěný skutkový stav. Nesouhlasí ani s posouzením zásahu do soukromého a rodinného života. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém odkázal na své vyjádření k žalobě a dodal, že ve svém postupu a ve svých závěrech neshledává pochybení. Plně souhlasí s názorem uvedeným v rozsudku městského soudu, a proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

II. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná. Otázky, které stěžovatelka nastolila v žalobě a poté v kasační stížnosti, již byly opakovaně v judikatuře tohoto soudu řešeny a městský soud tuto judikaturu respektoval.

[7] K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu Nejvyšší správní soud odkazuje na svoji ustálenou judikaturu, podle které platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o zásadních a pro danou věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za mylnou (nálezy ÚS ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nebo rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, či ze dne 1. 6. 2005, čj. 2 Azs 391/2004-62).

[8] Vymezeným požadavkům napadený rozsudek městského soudu dostál. Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Městský soud vypořádal všechny nosné žalobní námitky. Zabýval se otázkou, zda byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, jakož i tvrzenou nepřiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života

pokračování

stěžovatelky. Nezpochybnil, že odloučením sice dojde k zásahu do rodinných vazeb stěžovatelky, avšak jedná se o nejmírnější řešení v této situaci. V tomto ohledu dále uvedl, že samotná existence rodinných vazeb stěžovatelky na území České republiky nemůže automaticky představovat nepřiměřený zásah (viz dále). I další závěry městského soudu jsou plně přezkoumatelné.

[9] Stěžovatelka dále namítala, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Aby byla kasační stížnost pro tento důvod přijatelná, musel by městský soud hrubě pochybit při výkladu hmotného nebo procesního práva. Případná nevýrazná pochybení zpravidla totiž nedosahují takové intenzity, aby založila přijatelnost kasační stížnosti (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, usnesení NSS ze dne 31. 1. 2018, čj. 1 Azs 379/2017-26, bod 7 či ze dne 15. 12. 2022, čj. 8 Azs 195/2022-28, bod 7). Nejvyšší správní soud žádné takové pochybení neshledal. Městský soud vyšel z obsahu úplného správního spisu, na základě kterého dovedl, že poskytuje oporu pro závěry správních orgánů. Lze dodat, že podle rozsudku ze dne 19. 4. 2018, čj. 3 Azs 234/2017-28 *„břemeno tvrzení a důkazní o vylíčení otázek soukromého života tíží stěžovatele. Pokud ten o své situaci více neuvedl, nelze žalovanému klást k tíži, že hodnotil přiměřenost správního vyhoštění pouze v intencích toho, co mu o stěžovateli bylo známo ze správního řízení.“* Správní orgány i městský soud se přitom vypořádaly se všemi stěžovatelkou tvrzenými skutečnostmi. Dostatečně zdůvodnily i to, proč neshledaly důvod k dalšímu dokazování (viz např. rozsudky NSS ze dne 2. 12. 2009, čj. 1 Afs 77/2009-114, ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, či nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 733/01 ze dne 24. 2. 2004 a sp. zn. III. ÚS 569/03 ze dne 29. 6. 2004).

[10] V dalším okruhu námitek stěžovatelka brojila proti posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života.

[11] Přiměřeností dopadů rozhodnutí o povinnosti stěžovatele opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců do jeho soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 24. 10. 2018, čj. 1 Azs 296/2018-35 (bod 17), dospěl k závěru, že *„samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby [...] automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR“* (obdobně srov. rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2025, čj. 7 Azs 47/2025-30). V rozsudku ze dne 27. 2. 2020, čj. 8 Azs 351/2018-50 (bod 20), Nejvyšší správní soud uvedl, že *„v případě vycestování stěžovatele tak dojde po omezenou dobu k zásahu do jeho rodinného a soukromého života, půjde však z hlediska legalizace jeho pobytu o nezbytný a naprosto minimální důsledek jeho protiprávního setrvávání na území České republiky“*.

[12] Postup správních orgánů i městského soudu uvedený judikatuře odpovídá. S ohledem na povahu protiprávního jednání bylo stěžovatelce (jakožto osobě, jež není držitelem žádného platného oprávnění k pobytu na území České republiky) uloženo nejmírnější

opatření, které není spojeno s žádnými negativními dopady do budoucna na možnost získat pobytové oprávnění. Při jeho uložení pak správní orgány i městský soud reflektovaly všechny stěžovatelkou tvrzené skutečnosti, které důkladně poměřovaly se zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatelky (vč. vztahu k území, k jejímu manželovi, zdravotnímu stavu atp.). Na základě tohoto posouzení pak dovedly, že rozhodnutí o povinnosti stěžovatelky opustit území nepředstavuje nepřiměřený zásah do jejího rodinného a soukromého života (rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2018, čj. 1 Azs 296/2018-35, bod 17). Lze dodat, že městský soud v souladu s § 34 s. ř. s. poučil manžela stěžovatelky o tom, že je oprávněn uplatňovat v řízení práva osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s. (srov. čl. 29 a násl. soudního spisu), ten však na výzvu soudu nijak nereagoval. Ani v tomto ohledu tak nelze shledat zásadní pochybení městského soudu zakládající přijatelnost kasační stížnosti (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 10. 2025, čj. 4 Azs 145/2025-70 a v něm uvedenou judikaturu).

III. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl dle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost.

[14] Nejvyšší správní soud dodává, že samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a dalších procesních úkonech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, čj. 2 Azs 3/2003-44). S ohledem na povahu dané věci rozhodl zdejší soud ve věci přednostně (§ 56 s. ř. s. v návaznosti na § 120 s. ř. s.). Otázka odkladného účinku se tak stala bezpředmětnou.

[15] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 soudního řádu správního. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalované, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. dubna 2026

Tomáš Foltas
předseda senátu